

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**

zastoupeného: JUDr. Radek Bechyně, advokát, se sídlem Legerova 148,
Kolín

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. srpna 2018, č.j.: 804/2018-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

- [1] Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 7. 2. 2017, č.j. MHMP 197676/2017 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče (žalobce) jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů byl potvrzen ke dni 23. 8. 2012, a to podle ust. § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o silničním provozu*“).
- [2] Žalobce žalobu odůvodnil dvěma skupinami žalobních bodů.

- [3] V první skupině žalobních bodů (uvozené slovy „Nerespektování odvolacích důvodů“) žalobce namítal, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky. Žalobce uvedl, že přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č.j. MSK 49924/2014, ze kterého je zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ve věcech shodných či obdobných - rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č.j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č.j. MSK 121761/2014 - vyplývá ustálenost práce odvolacího správního orgánu, a to především ve skutečnosti, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, kdy toto činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje.
- [4] Žalobce namítá, že podle zásady legitimního očekávání by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se *de iure* týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct, se žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (*precedens*), užívání zásady legitimnosti jej *de facto* zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla dotčena rovnost účastníků před zákonem, kdy tato rovnost je narušována pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.
- [5] Ve druhé skupině žalobních bodů (uvozené slovy „Nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů“) žalobce napadl jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalobce uvedl, že jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci.
- [6] Žalobce dále uvedl, že respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Z přiložených rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677 vyplývá, že nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, naproti tomu z rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C 1404971 je zřejmé, že byly

dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifickou daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena.

- [7] Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánů veřejné moci. Dle žalobce není podklad způsobilý zejména v následujících případech: a) Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. či ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona v případě překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou či případně porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti stanovené místní úpravou. b) Pokud z rozhodnutí není zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít. c) Nejsou-li údaje na pokutovém bloku uvedeny čitelně a srozumitelně.
- [8] Žalobce dále uvedl konkrétní výtky k pokutovým blokům ze dne 23. 8. 2012, 22. 5. 2012, 5. 4. 2012, 6. 2. 2012, 5. 5. 2011 a 4. 2. 2011. Ke všem uvedeným pokutovým blokům žalobce namítl, že v nich není přesně zjištěna osoba přestupce, když údaje jsou částečně nečitelné a nejsou přesně vypsány požadované údaje. Žalobce rovněž nepovažuje ověření totožnosti za dostatečné. V pokutových blocích navíc není přezkoumatelným způsobem uvedena doba spáchání přestupku, když údaje o datu a čase spáchání přestupku nejsou uvedeny, když jsou vlivem zápisu nečitelné. Dále není v rozhodnutích jednoznačně stanoveno místo spáchání přestupku, když název obce je uveden v nesrozumitelné zkratce. Právní kvalifikace je rovněž zapsána zkratkou, ze zápisu tak pouze vyplývá porušení § 18, ovšem již ne jakého bodu či písmena a není tak jednoznačně uvedena skutková podstata jednání. Žalobce dále namítl, že v pokutových blocích není jednoznačně zaznamenáno místo, kde bylo napadené rozhodnutí vydáno a není přezkoumatelné, zda jsou zde uvedeny veškeré požadované údaje o oprávněné osobě, která měla rozhodnutí vydat. Data vyhotovení a převzetí rozhodnutí účastníkem jsou uvedena tak, že znemožňují přezkoumatelnost daného rozhodnutí. Navíc z rozhodnutí není zřetelný podpis účastníka.
- [9] Žalobce zpochybňuje způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Není tedy bez důvodných pochybností patrné komu, zejména kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací. Způsobilost

podkladů pro záznam bodů by měl příslušný soud posoudit zejména s odkazem na právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 127/2014-39. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen, když absence konkretizace a individualizace je v předmětné věci dle názoru žalobce právě případ pokutových bloků ze dne 23. 8. 2012, 22. 5. 2012, 5. 4. 2012, 6. 2. 2012, 5. 5. 2011 a 4. 2. 2011.

- [10] Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K žalobě se písemně vyjádřil tak, že správním orgánem I. stupně bylo vyhotoveno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a současně výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění, proti čemuž žalobce podal námitky, které byly doručeny dne 12. 9. 2012. Správní orgán I. stupně v průběhu řízení po výzvě k seznámení žalobce s kompletní spisovou dokumentací (ke kterému se žalobce nedostavil) vydal rozhodnutí ze dne 7. 2. 2017, č.j. MHMP 197676/2017, kterým zamítl námitky žalobce a potvrdil provedené záznamy 12 bodů. Proti rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které nesplňovalo náležitosti stanovené § 82 odst. 2 správního řádu, přičemž odvolání nebylo ani po výzvě doplněno. Žalovaný vydal dne 14. 8. 2018 rozhodnutí, č.j. 804/2018-160-SPR/3, kterým odvolání žalobce zamítl.
- [11] Žalovaný uvedl, že právní zástupce žalobce vystupuje v obrovském množství obdobných řízení, kdy i z podané žaloby je zřejmé, že pouze „zkopíruje“ žalobní námitky, kdy napadá rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, ačkoli se jedná o rozhodnutí žalovaného. Žalovaný poukázal na šablonovitost podaných žalob, kdy podstatné části námitek vůbec nekorespondují s předmětnými správními řízeními. Žalovaný dále poukázal na to, že součástí podaného blanketního odvolání, které nebylo po výzvě doplněno, nebylo žalobcem zmiňované rozhodnutí krajského úřadu.
- [12] Žalovaný dále uvedl, že kopie jednotlivých pokutových bloků nejsou součástí spisové dokumentace správního orgánu I. stupně, neboť tento neměl povinnost si je vyžadovat, když žalobce neuvedl žádnou pochybnost o zaznamenaných údajích, kterou by byl správní orgán I. stupně povinen se zabývat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č.j. 5 As 39/2010-82). V souvislosti s užitím zkratkovitých formulací v textu blokových pokut žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č.j. 4 As 127/2014-39, dle kterého nelze s rigidní přísností posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce, přičemž při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Žalobce navíc uplatnil v žalobě argumenty o nedostacích v obsahu pokutových bloků, které však vůbec neuplatnil v průběhu celého správního řízení.
- [13] Usnesením ze dne 1. 11. 2018, č.j. 6 A 161/2018-38, soud přiznal žalobě odkladný účinek.
- [14] V souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé soud rozhodl podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas tím, že se na výzvu soudu nevyjádřili ve lhůtě k tomu stanovené.

[15] Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[16] Námitka žalobce, že žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky, a to rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, jakož i další rozhodnutí tohoto správního orgánu, je nedůvodná. Žalobce nenavrhoval těmito listinami doplnit dokazování a rozhodně je k odvolání nepřiložil, jak tvrdí, neboť blanketní odvolání po výzvě soudu nebylo žalobcem doplněno. Zároveň je nezbytné uvést, že žalobce ani v rámci řízení před správním orgánem I. stupně neuváděl, jaké skutečnosti by jimi mohly být podloženy, kromě správní praxe toho kterého správního orgánu. K tomu lze jen poznamenat, že případná jiná praxe správního orgánu či rozsah odůvodnění jiných rozhodnutí bez dalšího nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, pokud není konkrétně v dané věci zdůvodněna. Žalobce ve správním řízení žádná zcela konkrétní tvrzení o odlišné praxi jiných správních orgánů neuváděl a žádné doklady o ní nepředložil. Není tu ani náznakem patrné, v čem má spočívat obdobnost podkladů, z nichž v přezkoumávané věci vycházel Magistrát hl. m. Prahy, s podklady, u nichž nedostatečnost popisu jednání shledal v jiné věci Krajský úřad Moravskoslezského kraje. V daném případě navíc odkazovaná rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje na věc nemohla dopadat pro zjevné skutkové odlišnosti.

[17] Ohledně námitky, že správní orgány by měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, soud uvádí, že zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje však účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch, pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To v dané věci bylo splněno. Vzhledem k uvedenému nepovažuje soud první žalobní bod za důvodný.

[18] K druhé části žalobních bodů ve vazbě na námitku žalobce, že oznámení od příslušných orgánů policie nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, soud předně uvádí, že vzhledem k tomu, že hodnocení dosaženého počtu bodů je primárně prováděno na základě oznámení policie (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), je třeba vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, avšak pouze za situace, kdy se vyskytnou pochybnosti o zaznamenaných údajích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č.j. 5 As 39/2010-82). Ze správního spisu soud zjistil, že Magistrát hl. města Prahy obdržel dne 3. 2. 2017 vyjádření žalobce, ve kterém žádal o přezkoumání a posouzení způsobilosti blokových pokut, zda se jedná o podklady způsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, přičemž obecně popsal náležitosti pokutových bloků a rovněž obecně vymezil znaky vadných pokutových bloků. Tvrzení obsažená v tomto vyjádření jsou však zcela nekonkrétní a vůbec nejsou navázána na jednotlivé pokutové bloky související s osobou žalobce. Podání je pouze obecného charakteru a není v něm žádným způsobem vylíčeno, v čem konkrétně žalobce spatřuje nezpůsobilost blokových pokut. Taková tvrzení obecného charakteru nejsou způsobilá k tomu, aby dala vzniknout nějaké pochybnosti o zaznamenaných údajích v pokutových blocích, a lze tak zcela přisvědčit postupu správního orgánu I. stupně, který si kopie jednotlivých pokutových bloků od policejních orgánů nevyžádal. Nadto soud opětovně zdůrazňuje obecnost celé žaloby i

předcházejících podání žalobce, jak je zřejmé mimo jiné i z chybně užitých čísel sérií pokutových bloků uvedených v žalobě v porovnání s čísly sérií skutečně se na oznámeních objevujících, neboť se správně jedná o série CC/2010 či AA/2009.

- [19] V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může být žalobce úspěšný pouze tehdy, pokud prokáže, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. K tomu, aby tak žalobce mohl učinit, je nezbytné, aby tvrdil, v čem konkrétně spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí či nezákonnost postupu správního orgánu. Pokud tak žalobce neučiní, tj. jeho tvrzení jsou obecná bez jakékoli konkrétní souvztažnosti s obsahem napadeného rozhodnutí či postupem správního orgánu, nemohou být jeho námitky shledány důvodnými.
- [20] Žalobce brojí (pozn. soudu: opět shodně jako v žalobách podaných stejným právním zástupcem v již dříve projednávaných věcech) v obecné rovině proti nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. S tezemi, které žalobce ve vztahu k rozhodnutím o přestupcích a rozhodnutím vydaným v blokovém řízení soudu přdestřel, lze v obecné rovině souhlasit. Je-li podkladem pro záznam bodů pravomocné rozhodnutí správního orgánu o přestupku [ve smyslu ve smyslu § 123b odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu], správní orgán již nepřezkoumává jeho správnost a zákonnost či dokonce kvalifikaci skutku, ale soustředí se k vzneseným námitkám na to, zda jde o řádný podklad pro záznam, zda byl zaznamenán správný počet bodů. Ve vztahu k pokutovému bloku [v návaznosti na oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení dle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] lze ve stručnosti shrnout, že je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je stanoví zejména § 84 a § 85 tehdy účinného zákona o přestupcích, přičemž povaze blokového řízení korespondují strohé a zkratkovité formulace, pokud je z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, je-li zároveň konkrétní jednání v pokutovém bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, aby nebylo zaměnitelné s jiným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č.j. 7 As 94/2012-20, nebo ze dne 28. 8. 2014, č.j. 4 As 127/2014-39). Žalobcovy obecné proklamace však nijak neprokazují nezákonnost právě přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného správního orgánu.
- [21] Soud považuje rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně za srozumitelné a řádně odůvodněné způsobem, který reflektoval naprosto obecnou povahu podání žalobce ve správním řízení a rovněž blanketní formu odvolání. Protože žalobce neuplatnil žádné konkrétní důvody, které by mohly zpochybnit vydané jednotlivé pokutové bloky a v návaznosti na ně vydaná oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení jako řádné podklady pro záznam bodů (nezpochybňoval konkrétní údaje na pokutových blocích, nepoukazoval na okolnosti jejich vydání, nezpochybňoval svoje podpisy na nich, a tedy ani právní moc rozhodnutí vydaných v blokovém řízení), neobjevily se ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí žádné konkrétnosti.
- [22] Nelze akceptovat názor, že při přezkoumání důvodnosti námitky podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, se přestupci opětovně otvírá prostor pro uplatnění jakýchkoliv i zcela obecných námitky (bez dalšího tvrzení uplatněná námitka, že není

zřetelný podpis žalobce na pokutovém bloku) nebo takových konkrétních námitek, které žalobce mohl uplatnit v průběhu řízení o přestupku, a to z důvodu presumpce správnosti aktů orgánu veřejné moci. Žalobce v řízení namítl, že není zřetelný podpis účastníka, který prokazuje souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, přičemž žalobce však vůbec netvrdil, že by snad uvedené přestupky nespáchal či pokutové bloky nepodepsal.

[23] Je třeba uvést, že bylo na žalobci, aby v souladu se zásadou *vigilantibus iura* (práva náleží bdělým) řádně uplatňoval svá práva v konkrétním řízení o konkrétním přestupku. Výkon těchto práv však již žalobce nemůže přenášet do soudního řízení o přezkumu žalovaného rozhodnutí, když v daném případě oznámení o spáchaných přestupcích neobsahovaly žádné indicie o vzniku důvodných pochybností týkajících se přestupků. Ve všech žalobcem uvedených případech v oznámeních o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení byla jednak osoba žalobce dostatečně identifikována, jednak konkrétní přestupková jednání žalobce byla popsána skutkově dostatečně určitě tak, že je nelze zaměnit s jiným jednáním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, čj. 4 As 127/2014-39), přičemž z nich nevyplývá důvodná pochybnost o skutkovém ději či o právní kvalifikaci, jak tvrdí žalobce. Tedy, jestliže oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení poskytují dostatečné informace o osobě přestupce, o skutku a o právní kvalifikaci, jak tomu je v daném případě u každého z oznámení, přičemž každé oznámení obsahuje číslo příslušného pokutového bloku a přičemž žalobce nespороval, že by pokutové bloky podepsal a že by pokutu uhradil, pak nebyly na straně správního orgánu dány důvodné pochybnosti o údajích uvedených na oznámeních, tudíž správní orgán I. stupně ani žalovaný nebyl povinen vyžádat si další podklady pro vydání rozhodnutí, tj. ani příslušné pokutové bloky, a to za situace, kdy žalobce podal ve věci blanketní odvolání, které ani na výzvu o konkrétní své pochybnosti (které velmi obecně namítá až v žalobě) neuvedl. Je třeba přitom vycházet z toho, že právě podpisem pokutového bloku žalobce vyjádřil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku včetně jeho právní kvalifikace a s jeho projednáním v blokovém řízení a jednoznačně tak potvrdil naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, čj. 8 As 68/2010-81). K charakteru námitek žalobce uplatněným k jednotlivým pokutovým blokům je třeba uvést, jak již bylo konstatováno shora, že ty žalobce uplatnil až v podané žalobě, nelze tak klást k tíži žalovaného, pokud se v odůvodnění rozhodnutí k nim konkrétně nevyjádřil a příslušné pokutové bloky nepřipojil. Tyto námitky pak soud považuje za účelové, neboť žalobcem namítaný zkratkovitý způsob zápisu právní kvalifikace a popis skutku neshledává, když odpovídá obecnému vymezení skutku, za nějž byl postižen, v určité obecnosti, která plyne z povahy blokového řízení. Nicméně je nutné uvést, že tento závěr soud činí pouze v obecné rovině, neboť důvod pro samotné rozhodnutí je ten, že žalobce své konkrétní výhrady k těmto pokutovým blokům neuplatnil v rámci správního řízení, proto se nemůže až v soudním řízení dovolávat toho, že k takovým výhradám nebylo přihlédnuto.

[24] Vzhledem k uvedenému nepovažuje soud za důvodný ani žalobní bod druhý.

[25] Městský soud tak uzavřel, že podaná žaloba jako celek není důvodná, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před

soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

[27] Pro úplnost soud uvádí, že nabytím právní moci rozhodnutí ve věci samé se řízení u městského soudu končí, proto pozbývá právních účinků usnesení o přiznání odkladného účinku žaloby.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. ledna 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu